

NØVN

MINNU Á HÆDD til minnis

Í farnu viku andaðist óvæntað so enn ein javnaldrandi, góður vinur mín. Hesaferð Minna á Hædd (Johannesen).

Vit bæði byrjaðu í 1948 í sama flokki í gamla Klaksvíkar skúla, eg yngstur og tá lítið skúlabúgvinn, meðan Minna longu tá var væl vaksin og tað framligari, kát og sjermerandi, tó hon altíð dugdi sær hógv alt eftir umstøðunum.

Minnist einaferð, at lærarin hevði varnast meg teska eitthvørt skúlaúrslit til borðfelaga, og sum straff var eg settur hjá gentu, í tí føri Minnu, sum so ikki bøtti um støduna, so vinsæl og prátingarsom, sum Minna allar sínar dagar av lyndi hevur verið.

Eftir kravdu skúlagongdina fór Minna fyrst, blaðung, í tá spildurnýggju, stórvingnu klædnabúðina ("maga-sengið") hjá Kjølbri at selja m.a. meturvørður og stásklæðir, og longu tá sýndi Minna frálíkan lívlangan førleika at mæta og fáast við fólk.

Seinri friseradi hon konufólki, eins og hon, tá við egnum húski í Havn, í mong ár røkti áltisstarv í kundatænastuni í Skálabúðini, umframt eitt skifti var gekkavertur í KVF og virkaði sostatt innan slík lívsyrki, har hon fekk brúkt sítt frágerða góða hegni at mæta, samskifta og við síni ektaðu/ósminkaðu sjarmu fara um fólk.

Í hvør sínum egnum familjehøpi blivu vit bæði staðsett í Havn: vit á niðara Ternuryggi og Minna við sínum húski nærhendis, vestarliga í Hoyvík.

Einkarsonur okkara (Rúni) kom tí eisini at ganga í sama skúlaflokki sum Minnusa John, og vóru teir náttúrliga nógv saman í frítiðini heima hjá hvørjum øðrum eins og í felags skótalívi.

Tessvegna komu vit foreldur ikki sørt á gátt hjá hvørjum øðrum, og um ikki annað so bara sum hjá vanligum familjum við útiarbeiðandi foreldrum avheinta avkomið hjá hvørjum øðrum aftan á arbeiðstíð og áðrenn náttverða.

Bæði vóru vit, Minna eins og eg sjálvur, av lyndi herviliga prátingarsom um lívsøgur og samfelagsviðurskifti og ikki minst við støði í felags upplivingum frá upp-

vøkstrinum í Klaksvík.

Tó aloftast loyvdur aðrar skyldur og tíðartrot ikki slíkar dagdvølj, men eina ferð minnist eg Minnu sum ikki einaferð koma drønandi í sínum gamla bili í túnið her, bara bremsa og uttan at slökkja motorin, bresta úthurðina upp og rópa á sonin John um straks at koma heim við sær at eta náttverða og gera skúlatíng.

Tó vit bæði fullu, hóast ætlaða skundin, sum so mangan í prát um farnar barna- og ungdómsdagar í Klaksvík.

Men, dekan fari, vit kveiktu og sparraðu so frágerða væl hvønn annan, meðan tíðin leið í ólukkumát, og bilurin í túninum ímeðan brendi tómur fyri bensin.

Og soleiðis var bara Minna, hóast vanlig kvik og virkin og tað uttan óneyðugt roks og møns.

Hvørt til sínar náðir, og børnini, par í part, vuku til og búleikaðust uttanlands í framhaldsútbúgving, hareftir í egnum familjehøpi, harvið samskiftið við Minnu og tey náttúrliga gjørdist minni og sjáldnari. Men hittust vit kortini, var alt við sama, góða lag: ópátikið, nærverandi, ósminkað, hugfarsligt og ikki minst skemtiligt sínamillum orðaskifti um, hvussu vit øll høvdu tað, og annars um lívsins mongu forløg, og ongantið minnist eg Minnu baktala nakran, tiansheldur síni nærmastu. Minna var humoristur av rætta slagnum, sum er at kunna málbera seg um onnur stuttliga, tó við sóma og fløva, uttan at niðra onnur, men við sjálvsspei í viðbót.

Tikið verður til, at av børnum skal sannleikin sigast, og hóast okkara Rúni nú er farin um tey fjørutu, og Karin í morgun ringdi til hansara í fjareystri um Minnu, so gav hann Minnu spontant tað eftirmæli, at Minna í lívi sínum var ein sannur brandur at klára lívsins avbjóðingar og ikki minst ein góð, vís og treytaleyst flógv mamma fyri síni børn.

Sum meðmenniskja og gott vinfólk verður Minna saknað av okkum, Karini, mær og okkara Rúna og Elini. Men hvíl nú í friði, góða MINNA, og verður hugnin í Himmiríki enn størri við eisini tær har.

Kærar heilsur og við samkenslu við avvarðandi,
Eyðun Joensen.

Bunyan Midjord farin í annað ljós

Bunyan hjá Akrapeturi vann ikki upp land í nátt, og varð verandi har úti í kosmos.

Túrarnir út um Navarstein, Stanganestanga, Ergibyrgi, Garðin á Bergi og Grønurnar vóru nógvir, og altíð bar hann boð í bý. Hesuferð varð alt øðrvísi.

Bunyan var troystur av døgum; hann hevði kastað og heintað fyrri seinastu ferð, gjørt snørið upp og sigldi nú út í ta myrku nátt at søkja annað ljós.

Hann varð føddur vesturi í Smillum í Vági, har hann vaks upp. Hann var sonur Jakobinu og Niels Petur Midjord, vanligu nevndur Akrapetur.

Akrapetur var triði "Niels Petur" eftir Pól á Miðgerði á Økrum. Hann koyrdi lastbil í Vági í fimtiárunum, og skilti seg soleiðis frá øðrum monnum, ið vóru í fiskiskapi og vanligum arbeiði annars.

Akrapetur giftist dóttir Óla og Lenu á Smillheygi. Hesi bæði fluttu til Danmarkar aftan á fleiri av børnunum, men Óla longdist illa heimaftur.

Danjal hjá Johan Nolsøe á Marknoyri yrkti tá ein av okkara yndisligastu songum, sum javnan var uppi millum føroyingar í Keypmannahavn tá í tíðini.

Sangurin "Við Oyrasund" lýsir so meistarliga væl, hvussu longsulin hjá einum útiseta eftir heimligum viðurskiftum setti síni spor. Vit hoyra um Jaspur í Jenisartrøð og hin fúnaða bátin á Oyrasundsmøl við eyðkendum sniði frá stavni í kjøl.

Lýsingin av merkismanninum Óla í Smillum, ið sat í Keypmannahavn og droymdi um útróðrar- og bakkadagar heima á landi, men endaði sínar dagar á einum ellisheimi í Charlottenlund, er ein perla í føroyskum skaldskapi.

Bunyan, abbasonur hansara, var einnevndur maður, ikki bert her í bygdini, men í landinum øllum.

Í Onglandi virkaði ein prædikumaður og skald í 16. árhundraðinum, sum kallaðist John Bunyan. Hesin Bunyan skrivaði lestrarbókina "The Pilgrims Progress" (Pílagrímsferðin), og er tað helst hann, ið hevur givið foreldrunum íblástur at geva unga alvanum hetta navnið.

Bunyan var hegnismaður í

øllum sínum virki og áltis maður í øllum teim viðurskiftum, ið hann tókst við. Í Grønlandi eins og í Vági var hann fyrstøðumaður har hann arbeiddi, og var brandmeistari og hegnismaður til alt spreingi- og grótarbeiði.

Harafturat var hann

er tað ein frægd at sita og skoða henda væl úr hondum greidda og snøgga bygning.

Viðingurin varð verandi fyrri sunnan, har hann giftist Marin Malenu, elstu dóttir Laðangarðsbóndan. Soleiðis kom Bethæus at liva mitt í verðini, har hann ma. var til

royndur miðamaður og ofta á floti, tá høvið beyðst. Meinkunnugur var hann á leiðunum út av Mýrafirði, úti á Heygnum fyrri eystan, sunnan og vestan.

Tá ið skipað varð fyrri einari fiskikapping í 1985, var tað eisini Bunyan, ið kundi lyfta steypið. Ikki var hann maður, ið erpaði sær av nøkrum og soleiðis heldur ikki av hesi viðurkenning, sum var honum so væl unt.

Tað rann saman millum Bunyan og Marlenu hjá Hannu og Bethæusi. Hanna var dóttir Ellu og Símun á Tjørn. Tey giftust í 1956 og fingi fyra børn; tvey teirra í Grønlandi, har tey búðu eitt skifti.

Verfaðirin Bethæus var eisini einnevndur maður. Pápi hansara, Andreas Jensen, "Viðingurin," kallaður, kom av Viðareiði suður til Sumbiar at smíða eina nýggja kirkju – einki minni. Kirkjan stendur enn, og við sínum avbera vakra handverki, ið viðingurin tá legði úr hondum,

bakka við Hargabrøðrunum og øðrum góðum monnum.

Hanna og Bethæus settu so búgv í Vági, hóast hann stóð til at festa ein garðin á Viðareiði, annan í Svínay og hon ein triðja í Sumba.

Men - frælsa lívið í Sumbiarbýrgunum og handverkið í Vági taldi munandi meira enn at "semjast væl við foldina, hvørt við sínar náðir, sumt við maðkar, illdýr og slógv, og sumt við korn og sáðir," so sum Nólsoyar Páll segði tað í Fuglakvæðinum.

Hesi ættarlið eru nú farin og farandi, og er tað við størstu samkenslu við Marlenu, ið eftiri situr, børn og ommubørnum hennara, at vit syrgja deyða Bunyans.

Ein hin skjótasti og tryggasti miðvallerin í síni tíð er nú farin av vølli fyrri seinastu ferð, og vit sakna hann sáran.

Hvíl í friði kæri frændi og besti vinur, og Jesus verið hjá tær.

Hergeir Nielsen